

havde en alt for stor Forretning, som tog hele deres Tid. Jeg vil henstille disse forskellige Spørgsmaal til de ærede Forslagsstillere og til Overvejelse af det Udvalg, som maatte blive nedsat.

Deuntzer: Det var vistnok ønskeligt, om man havde autoriserede Revisorer, til hvem man i hvert paakommende Tilfælde kunde henvende sig, og naturligvis er det ønskeligt, at de ere saa dygtige og paa-lidelige som muligt. Men jeg vil gerne gøre det ærede Ting og de ærede Forslagsstillere opmærksom paa, at det Udbytte, man faar af en Revisors Virksomhed, afhænger ikke blot af hans Kundskaber, men lige saa meget af hans Personlighed, og det er jo noget, man ikke ved Eksaminer eller ved en Prøve i Handelskundskab eller Lovkyndighed kan forvise sig om, at han er i Besiddelse af. Jeg tror ogsaa, at i alt Fald nogle af de Revisorer, som nu hyppigst benyttes, skyldte deres Stilling ikke blot de store Kundskaber, de have i Henseende til Lovkyndighed og Handelserfaring, men nok saa meget deres Personlighed, idet man er vis paa, at de ikke ville komme med noget urigtigt. Det er dette, som det i første Linie kommer an paa, og det er det, som man ikke kan skaffe ved nogen Beskikkelse. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte vel om, at der skulde findes nogle Regler om Kontrol med deres Virksomhed og Udelukkelse fra andre Stillinger og deslige. Men et Sted maa jo Kontrollen høre op, man kan dog ikke her først indføre disse edsvorne Revisorer og saa indføre en Slags Kontrol med dem; det vilde være noget lignende, som om man sagde: vi ansætte en Fangevogter, men hvem skal saa vogte Fangevogteren? Et Sted maa det jo høre op.

Det er mig ganske vist bekendt, at man i andre Lande har edsvorne Revisorer, men det er i Lande, hvor man endnu holder sig til den gammeldags Betragtning og lægger en Vægt paa Løfteden, som man her til Lands ikke er tilbøjelig til at tillægge den. Men idet jeg altsaa betoner, at det væsentlig vil komme an paa, hvem det er, der tager og faar Beskikkelse som autoriseret Revisor, saa vil jeg ingenlunde nægte, at det kunde være en vis Betyggelse, at der var autoriserede Folk, som man kunde holde sig til, men man maa saa ikke skjule for sig selv, at denne Betyggelse ogsaa kan have slette Virkninger, idet man nemlig saa let kommer ind paa, hvad man kalder en

Sovepude, og tror, at naar man blot har faaet saadanne Mænd, er alting godt. Men det vil det ingenlunde være. Det er en højst vanskelig Stilling, saa snart man kommer til at vurdere Aktiver og Passiver. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte nogle Ord om, at disse Vurderinger ofte maatte bevæge sig paa et noget mystisk Omraade. Jeg ved ikke, hvad mystisk der er deri, det ligger jo lige for Dagen; men jeg vil dog sige, at ogsaa de, som vurdere, og som ere udnævnte af Magistraten eller af Regering og Rigsdag, maa kunne vente, at deres Vurdering staaer til Troende, saaledes at man ikke uden at have aldeles klare Beviser kan gaa bort fra den Vurdering, de have været med til. Imidlertid vil jeg indrømme, at disse Ting ere noget, som kunne rettes i et Udvalg. Jeg skal ikke indlade mig videre paa Specialiteter her, idet jeg mener, at hvis der bliver nedsat et Udvalg, vil det være det rette Sted at fremdrage saadanne.

Jeg ønsker i Tilslutning til den højt-ærede Justitsminister at gøre opmærksom paa, at det gaar ikke an at vedtage, hvad der staaer i § 3 om „fuldt Bevis“. Der staaer i § 3, at Revisorerne „med offentlig Troværdighed kunne afgive Erklæringer“. Det maa vel forstaas saaledes, at en Revisors Erklæring maa være lig med en Erklæring af Notarius publicus, det vil sige, at hans Erklæring gælder for fuldt Bevis, indtil Modbevis føres, for ellers ved jeg ikke, hvad det skal betyde. Ganske vist kræves der til fuldt Bevis i Rettergang overensstemmende Erklæring fra to Revisorer. Men man maa vel forstaa det saaledes, at der maa kunne føres Modbevis, det kan der jo efter vor Ret selv mod Notarius publicus, og man tør dog paa ingen Maade lade to Revisoreres Erklæring være Højesteretsafgørelse i saadanne Sager.

Jeg maa endnu bemærke, at jeg synes ikke, det er heldigt i en Lov som denne at indføre en Bestemmelse som den, der staaer i § 2, at Justitsministeren ved en dertil nedsat Kommission lader udarbejde Forslag til Regler for, hvad der skal kræves af saadanne Revisorer. Det forekommer mig, at det kan man lade Justitsministeren om. Hvis han tror at kunne faa den fornødne Kundskab paa anden Maade end ved en Kommission, saa skulde man lade ham om det. Men i øvrigt haaber jeg, at man ved nærmere Behandling af Forslaget i et Udvalg vil kunne komme til et godt Resultat.